

ת"ד 1975/08/13 - מדינת ישראל נגד אריה סימן טוב

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 1975-08-13 מדינת ישראל נ' סימן טוב
בפני כב' השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל - ע"י עו"ד חריטון

המאשימה

נגד

אריה סימן טוב - ע"י עו"ד רבי

הנאשמים

הכרעת דין

הנאשם זכאי בדיון.

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נסיעה לאחור באי זהירות וגרם חבלה של ממש וכן נהיגה בקלות ראש וגרם חבלה של ממש. על פי האמור בכתב האישום הסיע הנאשם את רכבו לאחור לצורך יציאה מחניית המועצה הדתית גני תקווה אל רחוב הרי ירושלים, לא הבחין ברכב פרטי מסוג שברולט שנסע מימינו (להלן: "**הרכב המעורב**"), חסם את דרכו וגרם לו לסטות לנתיב הנגדי, חסם את דרכו של אופנוע ושני כלי הרכב התנגשו ומעוצמת הפגיעה נהדף האופנוע לעבר רכב שעמד במקום. כתוצאה מן התאונה נחבל רוכב האופנוע חבלות של ממש וכלי הרכב ניזוקו.

2. במסגרת פרשת התביעה העידו נהג הרכב המעורב מר אלון דוד ורס"מ אברג'ל מנחם שהגיע לזירת האירוע לאחר התאונה וערך סקיצה ודוח פעולה. בהסכמה, הוגשו המסמכים שערך בוחן התנועה מר נועם לוי והודעתו במשטרה של רוכב האופנוע - אשר בינתיים נפטר למרבה הצער - וזאת ללא צורך בחקירה נגדית של עורכי מסמכים אלה. כמו כן הוגשו בהסכמה המסמכים הרפואיים הנוגעים למצבו הרפואי של רוכב האופנוע בעקבות התאונה. הנאשם העיד לעצמו במסגרת פרשת ההגנה.

דין והכרעה

3 המקרה מעורר שתי שאלות עיקריות: ראשית, האם עבר הנאשם את העבירה של נסיעה לאחר בחוסר זהירות וגרם חבלה של ממש וכן עבירה של נהיגה בקלות ראש וגרם חבלה של ממש? ; שנית, ככל שהתשובה שלילית, עדיין יהיה זה נכון לשאול אם עבר הנאשם את העבירה של נסיעה לאחר בחוסר זהירות ונהיגה בקלות ראש, גם מבלי שהוכח קיומו של קשר סיבתי כמפורט בכתב האישום בין העבירות האמורות לבין תוצאות התאונה.

4. נהג הרכב המעורב העיד בבית המשפט. לטענתו, נסע על רחוב הרי ירושלים בגני תקווה כאשר הבחין לפתע ברכב הנאשם יוצא מן החנייה בנסיעה לאחר. הנהג המעורב העיד כי באופן אינסטינקטיבי הסיט את רכבו על מנת להימנע מפגיעת רכב הנאשם ברכבו ואז אירעה התאונה בין רכב המעורב לבין האופנוע. לטענת המעורב "הוא התקרב ממש אלי ונבהלתי אז ברחתי שמאלה" (ע' 5 ש' 18-19). המעורב שלל קיומו של מגע בין רכבו לבין רכב הנאשם אך הוסיף כי "אם לא הייתי בורח ייתכן וכן היה מגע" (ע' 5 ש' 21-22). בחקירה נגדית אמר המעורב כי היה במרחק של 2 מ' מרכב הנאשם כאשר הבחין בו לראשונה (ע' 6 ש' 4-5). העד עומת עם האמור בהודעתו במשטרה - שהייתה בסמיכות לתאונה - ושם העיד כי היה במרחק של 10 מ' (ראו נ'1). המעורב לא הכחיש כי אמר את הדברים במסגרת ההודעה במשטרה נ/1. עם זאת, טען המעורב כי סטה שמאלה ולא נקט פעולות אחרות שכן לא היה די זמן בידו על מנת לשקול אפשרויות פעולה נוספות זולת סטייה מנתיב נסיעתו (ע' 7 ש' 11-12). עוד אישר המעורב כי הנאשם בשום שלב של נסיעתו לאחר לא חרג מקו המכוניות החונות בנתיב הצמוד למדרכה הסמוכה לחניית המועצה הדתית (ע' 8 ש' 8-10).

5. מכל האמור לעיל עולה אפוא כי לגרסת הנהג המעורב - הנתמכת גם בגרסת הנאשם בהודעתו במשטרה - כי בשום שלב לא חרג הנאשם בעת הנסיעה לאחר מקו המכוניות החונות בנתיב הצמוד למדרכה הסמוכה לחניית המועצה הדתית. גרסה זו נתמכת גם בעדותו של רס"מ אברג'ל שערך סקיצה של כלי הרכב שנמצאו על הכביש לאחר התאונה. אין חולק כי רכב הנאשם אינו מצויר בסקיצה שצייר עד זה כך שהדעת נותנת כי לא היה בכביש לאחר התאונה. אעיר, במאמר מוסגר, כי העד ציין בעדותו כי רכב הנאשם הוזז לאחר האירוע אולם אין בידי לקבל טענה זו שכן הדבר לא נרשם בדוח הפעולה או בסקיצה שערך העד. העד כלל לא זכר את האירוע כך שלא יכול היה להעיד מזכרונו על מיקום רכב הנאשם בעקבות התאונה. בסופו של יום הודה העד בגילוי כי "אם לא רשמתי אז אני לא יודע מה היה עם רכב הנאשם" (ע' 10 ש' 9). יחד עם זאת, ניתן ללמוד מן המסמכים שערך עד זה כי רכב הנאשם לא היה על הכביש לאחר התאונה ובהיעדר אינדיקציה לכך שהרכב היה על הכביש והוזז למקום אחר על ידי מאן דהוא, סבורני כי יש במסמכי העד המשקפים את מצב כלי הרכב לאחר התאונה כדי לחזק את גרסת הנהג המעורב והנאשם לפיה בשום שלב לא ירד

רכבו של הנאשם בנסיעה לאחר אל הכביש, שם נסע אותה עת הנהג המעורב.

6. יתר עדי התביעה לא יכלו להוסיף או לגרוע בעניין עובדתי זה ועל כן ניתן לקבוע כי לא הוכח כלל - וודאי שלא במידה הנדרשת בפלילים - כי הנאשם חסם את דרכו של המעורב וכתוצאה מכך סטה המעורב מנתיבו ונגרמה התאונה כמפורט לעיל. כפי שראינו, שני העדים העיקריים הנוגעים בדבר העידו בברור כי הנאשם לא חצה כלל את קו המכוניות החונות בצמוד למדרכה ממנה ירד הנאשם בנסיעה לאחר וממילא לא היה בידו של הנאשם לחסום את נתיב נסיעתו של המעורב.

7. בסיכומיה טענה ב"כ המאשימה כי גם אם לא הוכח כי הנאשם חסם את דרכו של הרכב המעורב, עדיין הוכח גם הוכח כי הנאשם בנסיעתו לאחר עבר את העבירה על תקנה 45 לתקנות התעבורה בעצם כך שיצר סיכון לנוסעים ברחוב הרי ירושלים ובמקרה שלפנינו - התממש הסיכון שכן המעורב ראה כסיכון את אופן נסיעתו לאחר של הנאשם, הגיב כפי שהגיב וכתוצאה מכך נגרמה התאונה כמפורט לעיל. אין בידי לקבל טענה. תקנה 45 לת"ת קובעת כי אין להסיע רכב לאחר אלא אם יש צורך בכך ולאחר שננקטו האמצעים הדרושים בנסיבות הקיימות כדי למנוע סיכון. נשאלת אפוא השאלה האם הסיכון עליו מדברת התקנה הוא סיכון "אובייקטיבי" או "סובייקטיבי", היינו האם די בכך שמשמש ספציפי בדרך חשש כי נוצר סיכון מעצם נסיעתו של פלוני לאחר על מנת לייחס לפלוני אחריות לביצוע העבירה לפי תקנה 45 לת"ת או שמא יש צורך להוכיח קיומו של סיכון על פי נתונים אובייקטיביים בשטח. לדעתי, פירוש נכון וראוי צריך להעדיף את הוכחת קיומו של סיכון על פי נתונים אובייקטיביים ואין די בחשש סובייקטיבי. כמה טעמים לדבר - **ראשית**, דרישה לקיומו של חשש סובייקטיבי תולה את התקיימות העבירה בתחושותיו הסובייקטיביות של הנהג המעורב באירוע. ברור כי מידת החשש הסובייקטיבי אינה זהה בין כל בני האדם, עשוי להיווצר מצב לפיו **באותו מצב דברים אובייקטיבי**, תעורר נסיעתו לאחר של אדם חשש לסיכון בליבו של פלוני והנאשם יורשע בדין בעוד שאצל נהג אלמוני לא תעורר הנסיעה לאחר חשש ואז יזוכה הנאשם בדין. מצב כזה, אין הדעת סובלת. **שנית**, תקנות התעבורה ותקנה 45 בכלל זה הן עבירות מסוג אחריות קפידה לגביהן נקבע כי תכליתן היא הגברת הזהירות והבטיחות. תכלית זו תומכת בהחלת סטנדרט אובייקטיבי ולא סובייקטיבי לסיכון שכן יישום סטנדרט סובייקטיבי המתמקד בתחושותיו של כל משתמש בדרך עשוי לחתור תחת התכלית של הגברת הזהירות והבטיחות המונחת ביסוד סיווגה של העבירה לפי תקנה 45 כעבירה של אחריות קפידה.

8. בענייננו, ייתכן כי מבחינה **סובייקטיבית** אכן עלה חשש בליבו של הנהג המעורב מפני נסיעתו לאחר של הנאשם. יחד עם זאת, בחינה **אובייקטיבית** של הנתונים תעלה כי לא היה מקום לחשש כזה. מדוע? **ראשית**, אין כל ראיה כי הנאשם הסיע לאחר את רכבו במהירות גבוהה או בפראות. **שנית**, הנהג המעורב ציין בעדותו כי הבחין בנאשם במרחק של 2 מטרים לערך כשהוא נוסע לאחר אולם בהודעה במשטרה שניתנה שעה שזכרנו מן התאונה היה טרי

יותר הצהיר עד זה על מרחק של 10 מ' בעת שהבחין בנאשם. בנסיבות אלה אני סבור כי יש להעדיף את גרסת הנהג המעורב במשטרה על פני גרסתו בבית המשפט שניתנה זמן רב יחסית לאחר קרות האירוע. **שלישית**, הן הנאשם והן הנהג המעורב העידו כי הנאשם לא חרג - או לכל היותר חרג קלות - מקו המכוניות שחנו בצמוד למדרכה הסמוכה לחניית המועצה הדתית. בנתונים אלה של נסיעה לאחר ביציאה מחנייה כאשר לא הוכח כי הרכב הנוסע לאחר חצה כלל את קו הרכבים החונים צמוד למדרכה הסמוכה לחניון וכאשר לא הוכח כי הנוסע לאחר עושה כן במהירות גבוהה או באופן פרוץ ומשעה שקיים מרחק של 10 מ' לערך בין הרכב הנוסע לאחר לבין הרכב המעורב הרי שלא הוכח במידה הנדרשת כי נסיעתו לאחר של הנאשם יצרה סיכון במובנו האובייקטיבי לנהג המעורב שהצדיק סטייה מנתיב נסיעתו.

9. סיכומם של דברים: לא הוכח במקרה שלפני כי הנאשם אכן נסע לאחר וחסם את נתיב נסיעתו של הנהג המעורב באופן שחייב אותו לסטות מנתיבו. כמו כן, לא הוכח כי מבחינה אובייקטיבית היה בסיס לחשש מפני סיכון שלומו ובטחונו של הנהג המעורב עקב נסיעתו לאחר של הנאשם נוכח מכלול הנתונים הידועים. במצב דברים זה אינני סבור כי הוכחו כנדרש יסודות העבירה על תקנה 45 לת"ת או יסודותיה של העבירה של נהיגה בקלות ראש. נוכח כל האמור מצאתי לזכות את הנאשם מן המיחוס לו מחמת הספק.

ניתנה היום, י"ז אייר תשע"ה, 06 מאי 2015, במעמד הצדדים

המזכירות תשלח לצדדים עותק הכרעת דין זו.